

Tornai József

Névnapomon

*Névnapom van. Végre ráhökkenem,
semminek, de semmi
jelentése nincsen.*

*Annak se, hogy a világra lökött
anyám, s ott sírt a családban
még egy gond-ragacsos könnyök.*

*Annak se, hogy verset versre írtam
vagy szerelmi betegségben
maradtam kigyógyultan.*

*Se a folyó, se az erdő, se csillagok
nem tették arany-boldoggá
azt a véletlenül-rabot,*

*sors-heréltjét annak, aki lettem, voltam
s leszek csont- és húscsafatként
műkök keresztés síromban.*

*Hiába, hogy sok könyvekből
méhcukros mérgeket nyeltem:
a Napba nem röptültem föl.*

*Minek volt a nyűg, szorongás,
ha a létiünk ismeretlen,
és nem éljük túl a rontást?*

*Bűnös vagyok, és ártatlan:
a természet lép-közömbös
az időben s az időtlen pillanatban.*

*Gondolkodó sejtőmb lettem?
Ennek sincs hova-futása
a fejetlen végtelenben.*

*Mi ez? Neki támadok magamnak,
Ha kinyitom, ha becsukom, az ég
akkor is vakablak.*

A zöldezüst ékszeres völgy

*Rég halott a gazda is, kinek
vad kuttyája mindig tépte
a láncát, ha vízért a tanyára
mentem. A gémeskút sincs már.
Hova lett a domb? Az erdő
még körbeveszi a tavat, de
a nyárfák fölcserélődtek
akácokkal. És a nádas! A nádas!
Hol volt itt azelőtt, mikor a
partoldalon még csak ecetfalombok
fésülték fürtjeiket a reggeli Napban?*

*Milyen hűtlen lettem ehhez
a zöldezüst ékszeres völgyhöz! A galagonyás telenőtt
házakkal, utcakígyókkal. Jaj, harminc
évem! Egy igazi asszonyt
se szabad ennél csúfosabban
eldobni! Most sírhatok, idegen
az idegen homok-ujjak közt. Mennyien
fürödtek, napoztak, szerelmesek,
itt az öbölnél. Nem tudom, hol
remegett a sátram, ha jött a szél.
És a tűzhely körberakott, élő kövei?*

*Mikor történt, hogy ezen az ereszkedőn ittam
napokig feketére égve a hőséget?
Figyelte agyam a fácánokat,
csörgőszarka-kerepelést, sárgarigó
szólószámát? Nem maradt semmi nyomom
a nyár arcán, hol nyilat-tollazó, nők-
elkerülte vadember lettem, és rettegvé
vártam este a telihold megfeszített nyakát,
ahogy egyre szigorúbb dalokat fújva
lépegetett nyugat felé a szívemben?*

Azon az ős-kereszten

Sorsom kérdezem arról,
 hogy testem testedet
 a téboly-zajos folyamból
 mért nem ismerhette meg?
 Mert azt a bezárt tájat,
 hol a dulakodás lakik,
 a még készülő vágyak
 nem nyitották ki, míg

hajnal lett, és a fákon
 nem cimbalmozott eső,
 s elázott repce-ruhádon
 átlátszott váll és csípő,
 s csak egy csók pillangózott a
 szádon, a kezem remegett,
 hogy melled mellemre húzva,
 végül szemérmedet

is káprázatba temessem,
 s eltűnjek az ölen
 annak, ki kétségeim ellen:
 hogy hátha csak lápi fény
 egyesülésünk lángja,
 leveti fehér mosolyát,
 s körtevirággá válva,
 hull ágyékomon át,

hadd táncoljon, nevéssen
 két áldott az ég alatt
 azon az ős-kereszten,
 hol lefutott volna méz-hajad,
 és nem lobbanhatott volna szívedben semmi
 más, csak az őrület,
 hogy szeretni, szeretni, szeretni
 kell! De isten nem szeretett!